

พระราชบัญญัติ

คนเข้าเมือง

พ.ศ. ๒๔๙๓

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

รังสิต กรมพระชัยนาทนเรนทร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๓

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๕๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๔๐ และพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๕๒ และบรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ และประกาศอื่นๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งมีข้อความแย้ง หรือขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๗

“คนต่างด้าว” หมายความว่า คนซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตามกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ

“พาหนะ” หมายความว่า ยานพาหนะหรือสัตว์พาหนะ หรือสิ่งอื่นใดที่อาจนำบุคคลจากที่แห่งหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่ง

“เจ้าของพาหนะ” หมายความว่า ความรวมถึง ตัวแทนเจ้าของ ผู้เช่า ตัวแทนผู้เช่า หรือผู้ครอบครองพาหนะ

“ผู้ควบคุมพาหนะ” หมายความว่า นายเรือหรือผู้รับผิดชอบในการควบคุมพาหนะ

“คนประจำพาหนะ” หมายความว่า ผู้ที่มีหน้าที่ประจำหรือทำงานประจำในพาหนะ

เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดขับพาหนะมาโดยไม่มีคนประจำพาหนะ ให้ถือว่าผู้ควบคุมพาหนะนั้นเป็นคนประจำพาหนะอีกฐานะหนึ่งด้วย

“คนโดยสาร” หมายความว่า คนที่เดินทางโดยพาหนะ นอกจากผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะ

“คนเข้าเมือง” หมายความว่า คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อมีถิ่นที่อยู่เป็นประจำ

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๓

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงาน
ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง” หมายความว่า แพทย์
ซึ่งอธิบดีแต่งตั้ง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีซึ่งบังคับบัญชา
ราชการส่วนตรวจคนเข้าเมือง

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจบุคคล
และพาหนะทั้งปวงที่เดินทางมาจากนอกราชอาณาจักร หรือ
พาหนะใดที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ารับคนโดยสารเข้ามาในราช
อาณาจักร เว้นแต่ในกรณีที่พาหนะนั้นใช้ในราชการโดย
เฉพาะ

เพื่อประโยชน์ในการตรวจตามความในวรรคก่อน ให้
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจบุคคลและพาหนะทั้งปวงที่
จะออกหรือที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะรับคนโดยสารออกไป
นอกราชอาณาจักรด้วย

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๑๓

มาตรา ๕. ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดช่องทางและด่านตรวจคนเข้าเมืองที่จะให้คนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ควบคุมพาหนะปฏิบัติ ในการนำคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรตามช่องทางและด่านนั้น ๆ และห้ามมิให้คนต่างด้าวเข้าหรือออกในทางหรือเขตใดในระยะเวลาตามที่จะกำหนดเท่าใดก็ได้

มาตรา ๖. รัฐมนตรีหรืออธิบดีซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดให้บุคคลหรือพาหนะที่จะเดินทางเข้ามาหรือออกไปนอกราชอาณาจักรผ่าน การตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่ใดภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

วิธีการประกาศตามความในวรรคก่อน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง.

มาตรา ๘. ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแจ้งกำหนดวันและเวลาที่พาหนะนั้นจะเข้ามาถึงหรือออกจากท่า สถานี หรือตำบลในราชอาณาจักร ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งควบคุมท่า สถานี หรือตำบล

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓'

นั้น ก่อนที่พาหนะนั้นจะเข้ามาถึงหรือออกจากท่า สถานี หรือคฤบาลภายในกำหนดเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประกาศไว้

ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามความในวรรคก่อนได้ ให้เจ้าของพาหนะ หรือผู้ควบคุมพาหนะ ไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้ที่สุด กับเส้นทางที่เข้ามาภายหลังที่พาหนะนั้นเข้ามาถึงราชอาณาจักร โดยมีชักช้า

วิธีการประกาศตามความในวรรคแรกให้เป็นไปตามที่ กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ เพื่อประโยชน์ในการตรวจคนต่างตัวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ควบคุมพาหนะได้นำพาหนะจากต่างประเทศหรือนำพาหนะจากชายเขตแดนซึ่งเป็นทางต่อเนื่องกับประเทศอื่นและรับคนโดยสารที่มาจากต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร มีหน้าที่ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) มิให้คนโดยสาร หรือคนประจำพาหนะไปเสียดจากพาหนะหรือสถานที่ที่จัดไว้ ด้วยความเห็นชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๗๕

(๒) ยื่นบัญชีคนโดยสารและบัญชีคนประจำพาหนะ ทั้งสิ้นโดยถูกต้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) หยุดพาหนะแวะรับพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อทำการตรวจจนเสร็จ ณ เขตท่า สถานี หรือตำบล ตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศไว้

(๔) ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

ให้นำความใน (๒) (๓) และ (๔) มาใช้บังคับแก่ผู้ควบคุมพาหนะ ซึ่งจะนำพาหนะออกไปนอกราชอาณาจักร หรือจะรับส่งคนโดยสารไปส่งชายแดนเพื่อออกไปนอกราชอาณาจักรด้วย

วิธีการประกาศตามความใน (๓) ให้มีไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบคนต่างด้าวคนใดว่าเป็นบุคคลต้องห้ามหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะจัดการควบคุม

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๓

คนต่างด้าวที่จับไว้ในพาหนะหรือสถานที่ใดเพื่อตรวจหรือควบคุมนำกลับออกไปนอกราชอาณาจักร

มาตรา ๑๑ คนโดยสารและคนประจำพาหนะจะไปเสียจากพาหนะหรือสถานที่ที่จับไว้ด้วยความเห็นชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๘ มิได้ จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่มีคำสั่งตามความในมาตรา ๑๐ คนต่างด้าวจะต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะ

ในกรณีที่คนโดยสารหรือคนประจำพาหนะหรือคนต่างด้าวฝ่าฝืนหรือจะฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคก่อน เจ้าของพาหนะ หรือผู้ควบคุมพาหนะ หรือผู้แทนบุคคลเช่นว่านั้น อาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจับตัวผู้นั้นไว้ ถ้าไม่สามารถจะขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานเช่นว่านั้นได้ทันทั่วก็ให้มีอำนาจจับผู้นั้นได้เอง แล้วส่งไปยังเจ้าพนักงานเช่นว่านั้น และให้เจ้าพนักงานนั้นรับจัดส่งตัวไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่โดยคิดค่าพาหนะเท่าที่จ่ายจริงจากเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้น

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๒

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะหยุดพาหนะหรือนำพาหนะไปยังที่ใดที่หนึ่งตามที่จำเป็นเพื่อตรวจตรา ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ให้มีอำนาจดำเนินการเพื่อบังคับให้ปฏิบัติตาม เพื่อนำพาหนะไป หรือเพื่อป้องกันอันตรายได้

การสั่งหรือบังคับให้หยุดพาหนะหรือให้นำพาหนะไปยังที่ใดที่หนึ่งตามความในวรรคก่อน อาจทำได้โดยให้อาณัติสัญญาณอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ แต่อาณัติสัญญาณที่จะใช้นั้นให้รัฐมนตรีประกาศกำหนดไว้ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๓ การตรวจ การควบคุม หรือการคอยตรวจพาหนะทั้งปวง ถ้าต้องกระทำในเวลาที่ไม่ใช่เวลาทำงานตามปกติซึ่งทางราชการประกาศไว้ก็ดี หรือเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไปตรวจนอกเขตทำสถานี หรือตำบลตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประกาศไว้ก็ดี เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะต้องจ่ายเงินค่าทำการ

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

นอกเวลาและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ให้ตามอัตราและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ไม่มีคนโดยสาร ไม่เกินหนึ่งร้อยบาท แต่ถ้ามีคนโดยสารให้กำหนดเพิ่มขึ้นอีกไม่เกินคนละห้าบาท

(๒) การตรวจนอกเขตท่า สถานี หรือตำบล ตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประกาศไว้ ให้เสียเพิ่มขึ้นอีกไม่เกินวันละหนึ่งร้อยบาท เศษของวันให้นับเป็นหนึ่งวัน

มาตรา ๑๔ ในระหว่างเวลาที่พาหนะใดยังอยู่ในราชอาณาจักร ถ้ามีการเพิ่มหรือลดคนประจำพาหนะนั้น หรือโยกย้ายหรือสับเปลี่ยนคนประจำพาหนะนั้นกับพาหนะอื่น หรือคนประจำพาหนะผู้ใดจะไม่กลับออกไปนอกราชอาณาจักร ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้นแจ้งแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่คนประจำพาหนะจะไม่กลับออกไปดังกล่าวในวรรคก่อน ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนำบุคคลนั้นไปมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้โดยมิชักช้า

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๘

ในกรณีที่คนประจำพาหนะขัดขืนไม่ยอมให้แจ้งชื่อ พลทหารหรือผู้ควบคุมพาหนะปฏิบัติการดังกล่าวในวรรคก่อน ให้นำมาตรา ๑๑ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใด อย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ เข้ามาในราชอาณาจักร คือ

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้อง และในกรณีที่ต้องมีการตรวจลงตรา ไม่ได้รับการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยใน ต่างประเทศเช่นว่านั้น

(๒) ไม่มีบัญชีในการยังชีพ

(๓) ไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียมตามพระราช บัญญัตินี้

(๔) มีโรคอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งกำหนดในกฎกระทรวง

(๕) วิกลจริต หรือไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพ ได้เพราะจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ร่างกายพิการ หรือ มีโรค

ตอนที่๗๑ เล่ม๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

(๖) ยังมีได้ปลุกฝป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉี่ตัวขึ้น หรือปฏิบัติการอย่างอื่น ตามวิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรค และไม่ให้ยอมให้กระทำเช่นนั้นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๗) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนอันธพาล หรือ เป็นคนที่น่าจะก่อเหตุร้ายหรืออันตรายต่อความปลอดภัยของ ประชาชนหรือราชอาณาจักร

(๘) มีพฤติกรรมเป็นที่น่าเชื่อว่าจะเข้ามาเพื่อค้าประเวณี เพื่อประกอบกิจการที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือ เพื่อการค้าหญิงหรือเด็ก

(๙) เป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๑๖

(๑๐) เป็นบุคคลที่ไม่มีเงินติดตัวมาตามจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศตามความในมาตรา ๒๘

การตรวจโรค ร่างกายหรือจิต ให้ใช้แพทย์ตรวจคน เข้าเมือง

บทบัญญัติใน (๒) และ (๕) มิให้ใช้บังคับแก่คน ค้างคาวผู้เป็นบิดา มารดา สามี ภรรยา หรือบุตรของบุคคล

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๙

ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูบุคคลเช่นว่านั้นได้

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่มีพฤติการณ์ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่า เพื่อประโยชน์แก่ประเทศหรือเพื่อความสงบเรียบร้อยหรือ ความสะดวกของประชาชน ไม่สมควรอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใด เข้ามาในราชอาณาจักร รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งไม่อนุญาตให้ คนต่างด้าวผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้

มาตรา ๑๗ บุคคลดังต่อไปนี้ให้ได้รับความยกเว้นไม่ จำต้องมีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทาง

(๑) ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะทางน้ำหรือ ทางอากาศซึ่งเพิ่งแต่แวะเข้ามายังท่า สถานี หรือตำบล ในราชอาณาจักรแล้วจะกลับออกไป

(๒) คนสัญชาติของประเทศที่อยู่ใกล้เคียงติดต่อกัน เดินทางข้ามพรมแดนอันเป็นการผ่านไปมาชั่วคราว ซึ่ง ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่ง ประเทศซึ่งมีพรมแดนติดประเทศไทย

(๓) คนโดยสารรถไฟผ่านแดนถือตั๋วโดยสารทอดเดียว ตลอด เพียงแต่ผ่านอาณาเขตประเทศไทยไปนอกราช

ตอนที่ ๓๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

อาณาจักรตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาล ไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศนั้น ๆ และรวมตลอดถึงผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะแห่งรถไฟเช่นว่านั้นด้วย

มาตรา ๑๘ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ไม่นับเป็นคนเข้าเมือง

(๑) ผู้ที่เข้ามาเพื่อธุรกิจ ความสำราญ อเนกนัยหรืออื่น ๆ เป็นการชั่วคราว

(๒) ผู้ที่เดินทางผ่านราชอาณาจักร

(๓) ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะที่เข้ามายังท่า สถานี หรือตำบลในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว

(๔) นักเรียนซึ่งมีบัญชีเพียงพอแก่การศึกษาและการเลี้ยงตัวเองในราชอาณาจักรประสงค์จะเข้ามาศึกษา ณ สถานศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้เพื่อการนี้ และอยู่ชั่วระยะเวลาที่ศึกษา

(๕) ผู้ที่เป็นนักท่องเที่ยวหรือนักกีฬาที่เข้ามาเป็นหมู่

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑

มาตรา ๑๕ คนต่างด้าวที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมืองตาม
ความในมาตรา ๑๔ อธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดี
มอบหมาย จะอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเพียง
ชั่วคราว ภายในเงื่อนไขที่กำหนดก็ได้

ระยะเวลาที่จะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรนั้น จะต้อง
ไม่เกินกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) สามสิบวัน สำหรับบุคคลตามมาตรา ๑๔ (๑)
และ (๓) แต่ถ้ามิเหตุจำเป็น ก็ให้อนุญาตต่อไปอีกให้
ไม่เกินสามสิบวัน

(๒) ยี่สิบสี่ชั่วโมง สำหรับบุคคลตามมาตรา ๑๔ (๒)
แต่ถ้ามิเหตุจำเป็น ก็ให้อนุญาตต่อไปอีกได้ไม่เกินเจ็ดวัน

(๓) สามสิบวัน สำหรับบุคคลตามมาตรา ๑๔ (๔)
และ (๕) แต่ถ้ามิเหตุจำเป็น ก็ให้อนุญาตต่อไปอีกได้ไม่เกิน
สามสิบวัน และสำหรับระยะเวลาที่บุคคลเช่นนี้จะอยู่
ต่อไปอีก ให้รัฐมนตรีเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

มาตรา ๒๐ บุคคลที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมืองและได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๑๕ แล้วนี้ ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

(๑) ต้องไปพักอาศัย ณ ที่ซึ่งได้แจ้งไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

(๒) ถ้าเดินทางไปจังหวัดใด และอยู่ในจังหวัดนั้น เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง ให้ไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึง

(๓) ถ้าจะเปลี่ยนที่พักอาศัย ต้องไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ซึ่งพักอาศัยอยู่ และถ้าการเปลี่ยนที่พักอาศัยนั้นต่างจังหวัดกัน เมื่อไปถึงที่พักอาศัยใหม่ต้องไปแจ้งต่อตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ซึ่งไปพักอาศัยใหม่ ภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ไปถึงด้วย

(๔) เมื่อจะออกไปนอกราชอาณาจักร ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติใน (๒) มิให้ใช้บังคับแก่บุคคลตามมาตรา ๑๘ (๔) และบทบัญญัติใน (๒) และ (๓) มิให้ใช้บังคับแก่บุคคลตามมาตรา ๑๘ (๕)

มาตรา ๒๑ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน

ตอนที่ ๗ ๑ เล่ม ๘ ๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๑ คนต่างด้าวผู้ใดยังไม่ได้ผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องไปรายงานตนเองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ใกล้ที่สุดในทางที่เข้ามาโดยมิชักช้า

มาตรา ๒๒ เมื่อคนต่างด้าวที่เป็นคนเข้าเมืองและคนต่างด้าวที่มีหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกตามความในมาตรา ๒๖ แต่กลับเข้ามาภายหลังเวลาที่กำหนดได้ผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือได้รายงานตนเองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๒๑ แล้ว จะต้องขออนุญาตตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งควบคุมท่า สถานี หรือตำบลที่ตนเข้ามา หรือที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ไปรายงานตนเอง และเมื่ออธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายพิจารณาว่าคนต่างด้าวนั้นไม่ใช่ผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ และยังไม่เกินจำนวนตามมาตรา ๒๕ แล้ว ก็ให้อนุญาตให้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร

มาตรา ๒๓ เมื่อคนต่างด้าวที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมือง และคนต่างด้าวที่มีหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักร

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๓

เพื่อกลับเข้ามาอีกตามความในมาตรา ๒๖ และกลับเข้ามา
ภายในเวลาที่กำหนดได้ผ่านการตรวจของพนักงานเจ้าหน้าที่
หรือรายงานตนเองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา
๒๑ แล้ว จะต้องขออนุญาตตามแบบที่กำหนดในกฎ
กระทรวง ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งควบคุมท่า สถานี
หรือตำบลที่ตนเข้ามา หรือที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองที่ไม่
รายงานตนเอง และเมื่ออธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่
อธิบดีมอบหมายพิจารณาว่า คนต่างด้าวผู้นั้นไม่ใช่ผู้มีลักษณะ
ต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ แล้ว ก็ให้อนุญาตให้เข้ามาอยู่ใน
ราชอาณาจักร

บุคคลที่ไม่นับเป็นคนเข้าเมืองและได้รับอนุญาตตามความ
ในวรรคก่อนนั้น ภายหลังจากประสงค์จะอยู่ในราชอาณาจักร
ในฐานะเป็นคนเข้าเมือง ให้อนุญาตตามแบบที่กำหนด
ในกฎกระทรวง ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองในท้องที่ซึ่งตน
อยู่ และเมื่ออธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบ
หมายพิจารณาว่า ยังไม่เกินกำหนดจำนวนตามมาตรา ๒๕
แล้ว ก็ให้อนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรในฐานะเป็นคน
เข้าเมือง

ตอนที่ ๑๔ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

มาตรา ๒๔ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรและ
อยู่ในระหว่างที่ขอขบตี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ขอขบตีมอบ
หมายพิจารณาว่า จะอนุญาตให้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร
หรือไม่นั้น พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตให้ไปพักอาศัย ณ
ที่ใด โดยให้รับรองว่าจะมาพบกับพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อ
รับทราบคำสั่งตามกำหนดวัน เวลา สถานที่ ที่แจ้งให้ทราบ
โดยไม่เรียกประกันก็ได้ หรือถ้าเห็นสมควรจะเรียกประกัน
หรือเรียกประกันและหลักประกันก็ได้ ถ้าคนต่างด้าวหา
ประกันหรือประกันและหลักประกันไม่ได้ ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวไว้ได้

มาตรา ๒๕ เมื่อขอขบตีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ขอขบตี
มอบหมายได้อนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ บรรดาสองแล้ว
คนต่างด้าวผู้นั้นจะต้องรับไซส์สำคัญถิ่นที่อยู่จากขอขบตีหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ขอขบตีมอบหมาย ถ้ายังไม่ได้รับใน
สำคัญถิ่นที่อยู่ จะถือว่าเป็นคนต่างด้าวที่ไต่ขบอนุญาตให้
อยู่ในราชอาณาจักรมิได้

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

บทบัญญัติในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับแก่

- (๑) เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี
- (๒) คนต่างด้าวซึ่งใบสำคัญถิ่นที่อยู่ยังสมบูรณ์อยู่
- (๓) คนต่างด้าวซึ่งเป็นข้าราชการประจำการ หรือ ลูกจ้างของรัฐบาลไทย และครอบครัวของบุคคลที่กล่าวนี้

มาตรา ๒๖ คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรโดยชอบและมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร จะออกไปนอกราชอาณาจักร และประสงค์จะกลับเข้ามาอีก ให้ปฏิบัติดังนี้

(๑)ให้นำใบสำคัญถิ่นที่อยู่มาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักร เพื่อกลับเข้ามาอีก ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) ถ้าไม่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้มาขอรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่จากพนักงานเจ้าหน้าที่และปฏิบัติตาม (๑)

(๓) ในกรณีที่คนต่างด้าวเป็นบุคคลตามความในมาตรา ๒๕ (๑) และ (๓) ให้คนต่างด้าวนั้นไปขอหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ตอนที่๑๑ เล่ม๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

มาตรา ๒๗ คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตตามความใน มาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ แล้วนั้น ภายหลังปรากฏว่าได้เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕ ๕ อยู่แล้วในขณะที่เข้ามา ในราชอาณาจักร ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดี มอบหมายเสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง ถัดคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองเห็นว่าควรเพิกถอนการ อนุญาต ก็ให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่ง เพิกถอนการอนุญาตต่อไป

การพิจารณาของคณะกรรมการตามความในวรรคก่อน ต้องให้โอกาสแก่คนต่างด้าวนั้นมาชี้แจงต่อคณะกรรมการได้ ตามสมควร

เมื่อรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนการอนุญาตแล้ว ให้ พนักงาน เจ้าหน้าที่จัดส่งตัวคนต่าง ด้าวนั้น ออกไปนอกราช อาณาจักร

มาตรา ๒๘ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจา นุเบกษา กำหนดให้คนต่างด้าวคนหนึ่ง ๆ ซึ่งเข้ามาในราช อาณาจักรมีเงินติดตัวมาตามจำนวนที่รัฐมนตรีเห็นสมควร

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

ประกาศ ของรัฐมนตรีตามความในวรรคก่อนมิให้ใช้
บังคับแก่เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปี

มาตรา ๒๕ ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา
กำหนดจำนวนคนเข้าเมืองเป็นรายปี แต่มิให้เกินประเทศ
และสองร้อยคนต่อปี และสำหรับคนไร้สัญชาติก็มิให้เกิน
สองร้อยคนต่อปีเช่นเดียวกัน

เพื่อประโยชน์แห่งความในวรรคก่อน บรรดาอำนาถิคม
ของประเทศหนึ่งรวมกัน หรือแต่ละอาณาจักรซึ่งมีการ
ปกครองตนเอง ให้ถือเป็นประเทศหนึ่ง

มาตรา ๓๐ บทบัญญัติมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ มิให้
ใช้บังคับแก่บุคคลดังต่อไปนี้

(๑) คนต่างด้าวซึ่งเป็นข้าราชการประจำการหรือลูกจ้าง
ของรัฐบาลไทย หรือบุคคลซึ่งรัฐบาลต่างประเทศได้แจ้งแก่
รัฐบาลไทยว่าเข้ามาในราชการ และครอบครัวของบุคคลที่
กล่าวนี้

(๒) ผู้ถือหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือ
เดินทาง ซึ่งออกให้โดยองค์การสหประชาชาติและเอกสารนั้น
ยังสมบูรณ์อยู่

ตอนที่ ๓๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๖

(๓) คนต่างด้าวซึ่งมีหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๖ และกลับมามีภายในเวลาที่กำหนด

(๔) หญิงไทยโดยกำเนิด ซึ่งได้เสียไปซึ่งสัญชาติไทย โดยการสมรส

(๕) บุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะของหญิงไทยโดยกำเนิด ไม่ว่าหญิงนั้นจะเสียไปซึ่งสัญชาติไทย โดยการสมรสหรือไม่ก็ตาม

(๖) บุตรของบิดามารดาที่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งเกิดในระหว่างมารดาออกไปต่างประเทศ โดยมีหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๖ เมื่อเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรพร้อมกับบิดาหรือมารดาซึ่งกลับเข้ามาอีกภายในเวลาที่กำหนด

(๗) คนต่างด้าวซึ่งไม่นับเป็นคนเข้าเมืองตามมาตรา ๑๘ มาตรา ๓๑ คนต่างด้าวผู้ใดซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นผู้ที่ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๑๕ (๑)(๒)(๓)(๔)(๕) หรือ (๑๐)

ค.ณ.พ.๑.เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจที่จะสั่งให้กักตัวผู้นั้นไว้ ณ สถานที่ใด ๆ เพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป

มาตรา ๓๒ คนต่างด้าวผู้ใดซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามความในมาตรา ๑๕ (๔) (๕) หรือ (๖) พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจที่จะกักตัวผู้นั้นไว้ ณ โรงพยาบาลซึ่งแพทย์ตรวจคนเข้าเมืองกำหนด หรือ ณ สถานที่ใด ๆ เพื่อดำเนินการต่อไปก็ได้

มาตรา ๓๓ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามา หรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่จะส่งกลับออกไปก็ได้

ถ้ามีกรณีต้องสอบสวนหรือรอเพื่อส่งกลับ จะสั่งให้กักคนต่างด้าวนั้นไว้ ณ สถานที่ใด ๆ ก่อนตามความจำเป็นก็ได้

บทบัญญัติวรรคแรกมิให้ใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรก่อนวันใช้พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๘๐

ตอนที่ ๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑

มาตรา ๓๔ การส่งคนต่างด้าวกลับออกไปตามความในพระราชบัญญัตินี้ให้ส่งกลับโดยพาหนะที่นำเข้ามาหรือทางที่เข้ามา

ในกรณีที่ไม้อาจส่งกลับตามความในวรรคก่อน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจส่งคนต่างด้าวนั้นกลับโดยพาหนะอื่นหรือทางอื่นที่สะดวก ค่าใช้จ่ายในการส่งคนต่างด้าวกลับครั้งนี้ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่นำเข้ามาเป็นผู้เสีย แต่ถ้าคนต่างด้าวนั้นประสงค์จะไปที่อื่นโดยขอมูลเสียค่าใช้จ่ายของตนเอง พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตก็ได้

มาตรา ๓๕ ค่าใช้จ่ายในการกักคนต่างด้าวนั้น ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่นำเข้ามาเป็นผู้เสีย ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะหรือเข้ามาโดยไม่มีพาหนะ ให้คนต่างด้าวนั้นเป็นผู้เสีย ทั้งนี้ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินที่จ่ายจริง

มาตรา ๓๖ ถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่าคนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อการอันระบุไว้ในมาตรา ๑๕ (๔) หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีก็ดี หรือหญิงหรือเด็กคนใดเข้ามาเพื่อการเช่นนั้นก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจส่ง

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๕๓

นให้กันต่างค้ำวั้น หรือหญิงหรือเด็กนั้นมารายงานตนและ
 ใคนำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ถ้าพนักงานเจ้า
 หน้าที่เห็นเป็นการสมควรจะส่งให้ไปรายงานตนและตอบคำ
 ถามของตำรวจยังสถานที่ตำรวจท้องที่ที่คนต่างค้ำว หญิงหรือ
 เด็กนั้นอาศัยอยู่ก็ได้ ทั้งนี้ภายในระยะเวลาที่พนักงาน
 เจ้าหน้าที่กำหนด แต่ระยะเวลานั้นต้องห่างกันไม่น้อยกว่า
 หนึ่งวันต่อครั้ง

เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
 มีอำนาจเรียกบุคคลซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะถูกค้ำ หรือเกี่ยว
 ข้องกับการค้ำ หรือเห็นในการค้ำเช่นนั้น ให้มาสอบสวน
 หรือปฏิบัติตนและให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

มาตรา ๓๗ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่า ผู้ใดกระทำ
 ความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่ง
 อธิบดีมอบหมายวิอำนาจออกหมายเรียก หมายจับ หรือ
 จับ หรือควบคุมกักตัวผู้นั้น เพื่อปฏิบัติการตามพระราช
 บัญญัตินี้ และให้มีอำนาจทำการสอบสวนด้วย

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

มาตรา ๓๘ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักคนต่างด้าวได้ตามพระราชบัญญัติ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักคนต่างด้าวได้เท่าที่จำเป็น ตามพฤติการณ์แห่งกรณี แต่ห้ามมิให้กักไว้เกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ถูกกักมาถึงที่ทำการของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกรณีที่มิเหตุจำเป็น จะยึดเวลาเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงก็ได้เท่าเหตุจำเป็น แต่มิให้เกินเจ็ดวัน และให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุจำเป็นที่ต้องยึดเวลาไว้ให้ปรากฏด้วย

ถ้าเกิดความจำเป็นที่จะกักคนต่างด้าวไว้เกินกว่ากำหนดเวลาในวรรคก่อน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้มิอำนาจกักคนต่างด้าวไว้ต่อไปอีกได้ และศาลอาจสั่งให้มิอำนาจกักไว้เท่าที่จำเป็นครั้งละไม่เกินสิบสองวัน แต่ถ้าศาลเห็นสมควรจะปล่อยตัวไปชั่วคราวโดยมีประกันหรือมีประกันและหลักประกันก็ได้

บทบัญญัติมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่กรณีกักคนต่างด้าวที่มีคำสั่งให้ส่งออกนอกราชอาณาจักรแล้ว

มาตรา ๓๘ ผู้ใดต้องถูกกักตามอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงาน

ตอนที่ ๓๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๙๓

เจ้าหน้าที่จะปล่อยไปชั่วคราวโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน
หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้

มาตรา ๔๐ คำสั่งของอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่
สั่งให้คนต่างด้าวผู้ใดกลับออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ทำ
เป็นหนังสือแจ้งแก่คนต่างด้าวนั้น คนต่างด้าวนั้นจะยื่นคำ
คัดค้านหรือคำร้องขอผ่อนผันต่อคณะกรรมการพิจารณาคน
เข้าเมืองก็ได้ ทั้งนี้ ยกเว้นกรณีมาตรา ๑๕ (๑) และ (๕)

เมื่อได้มีคำคัดค้านหรือคำร้องขอผ่อนผันตามความใน
วรรคก่อน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รอการส่งตัวคนต่างด้าว
ออกนอกราชอาณาจักรไว้จนกว่าจะได้มีคำสั่งถึงที่สุดในการณ
นั้น

มาตรา ๔๑ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง
ขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย อธิบดีกรมอัยการหรือผู้แทน
อธิบดีกรมมหาดไทยหรือผู้แทน และอธิบดีกรมตำรวจ
หรือผู้แทน และมีพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง
เป็นเลขานุการ

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗

ให้คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองมีอำนาจหน้าที่วินิจฉัยยื่นตาม หรือเพิกถอนคำสั่งของอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในข้อที่ร้องคัดค้านนั้นตามควรแก่กรณี ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองเห็นว่า เป็นกรณีสมควรที่จะผ่อนผัน ก็ให้เสนอรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติตามความในมาตรา ๔๕

ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองมีคำสั่งยื่นตามคำสั่งของอธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้คนต่างด้าวมีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในบังคับแห่งมาตรา ๔๓ คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๔๒ การยื่นคำคัดค้านหรือคำร้องขอผ่อนผันต่อคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองตามมาตรา ๔๐ หรืออุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีตามมาตรา ๔๑ ให้ทำตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ได้รับทราบคำสั่งนั้น

ในกรณีดังต่อไปนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายจะไม่รับคำคัดค้านหรือคำร้องขอผ่อนผันก็ได้ คือ

ตอนที่ ๑๑ ระเบียบ ๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๗

(๑) คนต่างด้าวได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีขออนุญาตให้
เป็นภิกษุเข้าเมืองและรัฐมนตรีได้มีคำสั่งไม่อนุญาต ภายหลัง
คนต่างด้าวนั้นกลับยื่นคำคัดค้านหรือคำร้องขอผ่อนผันให้
เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเพียงชั่วคราว

(๒) คนต่างด้าวได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีขออนุญาต
ให้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเพียงชั่วคราว และรัฐมนตรีได้
มีคำสั่งไม่อนุญาต ภายหลังคนต่างด้าวนั้นกลับยื่นคำคัดค้าน
หรือคำร้องขอผ่อนผันให้เป็นคนเข้าเมือง

(๓) คนต่างด้าวได้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีขอผ่อนผัน
ให้ยัดเวลาอยู่ในราชอาณาจักรเพียงชั่วคราวออกไปอีก และ
รัฐมนตรีได้มีคำสั่งไม่อนุญาต ภายหลังคนต่างด้าวนั้นกลับ
ยื่นคำคัดค้าน หรือคำร้องขอผ่อนผันให้ยัดเวลาอยู่ในราช
อาณาจักรต่อไปอีก โดยอ้างเหตุผลอย่างอื่นซึ่งแสดงให้เห็น
ว่าเป็นการประวิงเวลา และไม่มีเหตุผลอันสมควร

มาตรา ๔๓ ผู้ใดซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรอ้างตนว่า
เป็นคนไทย ผู้นั้นต้องเป็นผู้พิสูจน์ การพิสูจน์นั้นจะกระทำ
โดยร้องขอพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือร้องขอต่อศาลให้
วินิจฉัยก็ได้ ในกรณีที่ร้องขอพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

หากผู้นั้นไม่พอใจคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ จะอุทธรณ์ต่อไปยังคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองก็ได้ และถ้าผู้นั้นไม่พอใจคำสั่งของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองจะร้องขอต่อศาลให้วินิจฉัยก็ได้

เมื่อศาลได้รับคำร้องดังกล่าวในวรรคก่อน ให้ศาลแจ้งแก่พนักงานอัยการ พนักงานอัยการมีสิทธิที่จะได้แจ้งคัดค้านได้

มาตรา ๔๔ คนต่างด้าวผู้ใดไม่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่และทั้งไม่มีใบสำคัญประจำตัวตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้นั้นเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต

มาตรา ๔๕ ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่อง คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้ใดพำนักอยู่ในราชอาณาจักรภายในเงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ในกรณีใดโดยอนุมัติของรัฐมนตรีก็ได้

ลงวันที่ ๒๑ เดือน ๒๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

โยเขตโศภนรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรที่จะยกเว้นค่า
เก็บมัดจำของช่างตัดอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรี
ออกประกาศทำให้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๖ ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ทำการตรวจ
พินพาทนะใดซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรหรือจะออก
จากราชอาณาจักรเสร็จ ห้ามมิให้ผู้ใดขึ้นไปบนพาทนะนั้น
หรือนำพาทนะเข้าเทียบพาทนะที่วานี้ และห้ามมิให้ผู้ใด
เข้าไปในบริเวณที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจ ทั้งนี้ จน
กว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ทำการตรวจเสร็จ

ขกัญญัติไว้ในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับแก่เจ้าพนักงานซึ่ง
มีราชการเกี่ยวข้องกับพาทนะนั้น หรือผู้ซึ่งได้รับอนุญาต
จากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๗ ในการออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่ และทำ
พิธีการจดทะเบียนการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อ กลับเข้ามาอีก
ตามความในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ ให้เรียกค่าธรรมเนียม
ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ไม่เกินกว่าอัตราดัง
ต่อไปนี้

ตอนที่ ๒๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๒

- (๑) การออกใบสำคัญถิ่นที่อยู่ไม่เกินหนึ่งพันบาท
- (๒) การทำหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักร เพื่อกลับเข้ามาอีกในกรณีที่มีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ไม่เกินยี่สิบบาท
- (๓) การทำหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักร เพื่อกลับเข้ามาอีกในกรณีที่ไม่ต้องมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ไม่เกินยี่สิบบาท

มาตรา ๕๘ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้ใช้ได้ตลอดไป แต่ ถ้าเจ้าของใบสำคัญนั้นออกไปนอกราชอาณาจักรแล้ว ให้ถือว่าใบสำคัญถิ่นที่อยู่นั้นขาดอายุ เว้นแต่เมื่อก่อนจะออกไป เจ้าของใบสำคัญถิ่นที่อยู่ได้นำไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีก ตามมาตรา ๒๖ และผู้นั้นกลับเข้ามาภายในกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานให้

หลักฐานการแจ้งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อกลับเข้ามาอีกในกรณีที่ไม่ต้องมีใบสำคัญถิ่นที่อยู่ตามมาตรา ๒๖ (๓) ให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำหลักฐานให้

ตอนที่ ๕๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๑

หลักเกณฑ์ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ทำให้ตามความในวรรค
แรกและวรรคสองนั้น แม้ภายในกำหนดเวลาหนึ่งปีจะ
ออกไปและกลับเข้ามาหลายครั้งก็ดี ให้ถือว่ายังใช้ได้

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๗ ใบสำคัญถิ่น
ที่อยู่ที่อยู่ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองก่อนวันใช้พระราช
บัญญัตินี้ ให้ถือว่าเป็นใบสำคัญถิ่นที่อยู่ที่อยู่ตามพระราช
บัญญัตินี้

มาตรา ๔๙ เอกสารที่ออกตามความในพระราชบัญญัติ
นี้ของผู้ใดสูญหายหรือชำรุดในส่วนสำคัญ เมื่อผู้นั้น
ประสงค์จะได้ใบแทน และพนักงานเจ้าหน้าที่สอบสวน
เป็นที่พอใจแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบแทนให้โดย
เรียกค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่
ไม่เกินฉบับละห้าสิบบาท

มาตรา ๕๐ พนักงานสถานทูตและพนักงานสถานกงสุล
ต่างประเทศประจำราชอาณาจักรไทย และคนต่างด้าว
ซึ่งรัฐบาลต่างประเทศหรือองค์การสหประชาชาติได้แจ้งแก่
รัฐบาลไทยว่า เข้ามาในราชการหรือในกิจการของสห

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖ ๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๑

ประชาชน และครอบครัวของบุคคลเห็นว่า ให้ได้รับการ
ยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราช
บัญญัตินี้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะสอบถามหรือขอ
หลักฐานเพื่อสอบสวนว่า บุคคลที่เข้ามาในราชอาณาจักร
นั้น เป็นผู้ที่ได้รับการยกเว้นตามบทบัญญัติไว้ในวรรคก่อน

มาตรา ๕๒ ผู้ควบคุมพาหนะหรือคนต่างด้าวผู้ใดเข้า
มาหรือออกไปนอกราชอาณาจักรโดยผ่านประกาศรัฐมนตรี
หรืออธิบดีซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีซึ่งประกาศตาม
ความในมาตรา ๙ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสอง
ร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๕๓ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด
ไม่นำคนประจำพาหนะไปมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามความ
ในมาตรา ๑๕ วรรคสอง มีความผิดต้องระวางโทษปรับ
ตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสามพันบาท เว้นแต่กรณี
ประจำพาหนะที่มีได้นำไปมอบนั้น

มาตรา ๕๔ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด
ไม่ปฏิบัติตามความในมาตรา ๘ มาตรา ๙ (๒) (๓) หรือ

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๔๘๓

(๕) หรือ มาตรา ๑๔ วรรคแรก มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ความผิดในมาตรานี้ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบให้เล็กน้อยได้ และเมื่อได้เปรียบเทียบและเสียค่าปรับแล้ว ให้ถือว่า เป็นคดีเล็กน้อยตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา.

มาตรา ๕๕ เจ้าของพาหนะ หรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามความในมาตรา ๕ (๑) หรือ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดตามความในมาตรา ๖ มีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท

มาตรา ๕๖ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามความในมาตรา ๑๐ มีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท

ถ้าการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นเป็นเหตุให้คนต่างด้าวหลบหนี เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนั้น มีความผิด

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๕๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

ตั้งระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าบาทขึ้นไปจนถึงหมื่นบาทสำหรับ
รายตัวคนต่างด้าวนั้น

มาตรา ๕๓ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด
ประมาท ทำให้คนต่างด้าวที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุมไว้
เพื่อตรวจหรือเพื่อนำตัวกลับตามความในมาตรา ๑๐ หลบ
หนีไป มีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไป
จนถึงห้าพันบาท เรียงรายตัวคนต่างด้าวนั้น

มาตรา ๕๔ คนต่างด้าวผู้ใดอยู่ในราชอาณาจักรด้วย
การเข้ามาโดยฝ่าฝืนมาตรา ๑๑ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา
๑๑ หรือโดยฝ่าฝืนหลักเสียงไม้กลับออกไปตามคำสั่งของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๕๕ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใด
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งสั่งตามความใน
มาตรา ๑๒ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
บาท หรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๖๐ คนต่างด้าวผู้ใดเข้ามาในราชอาณาจักรใน
ทางขึ้นใจ ซึ่งมีให้เป็นช่องทางและด่านตรวจคนเข้าเมืองที่

ตอนที่ ๑๑ เล่ม ๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

รัฐมนตรีประกาศตามความในมาตรา ๖ หรือเข้าหรือออก
ในทางหรือเขตใดโดยฝ่าฝืนประกาศของรัฐมนตรืซึ่งประกาศ
ตามความในมาตรานั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่
เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๖๑ ผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดนำพาหนะเข้ามาใน
ราชอาณาจักรในทางอื่นซึ่งมิใช่เป็นช่องทางและด่านตรวจคน
เข้าเมืองที่รัฐมนตรีประกาศตามความในมาตรา ๖ หรือเข้า
หรือออกในทางหรือเขตใดโดยฝ่าฝืนประกาศรัฐมนตรีซึ่ง
ประกาศตามความในมาตรานั้น มีความผิดต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือ
ทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๖๒ ผู้ใดกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็น
อุปการะ หรือช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าว
ให้เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ มี
ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือ
จำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๖๓ ผู้ใดให้พำนัก ซ่อน หรือช่วยด้วยประการ
ใด ๆ ให้คนต่างด้าวซึ่งตนรู้ว่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดย

ตอนที่ ๗๑ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๑๓

ถ้าผู้พระราชบัญญัตินี้เพื่อมิให้ถูกจับกุม มีความผิดของ
ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกิน
สองปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้ากระทำผิดดังกล่าวในวรรคแรก เป็นการกระทำเพื่อ
ชรัยบิดา มารดา บุตร สามหรือภริยาของผู้กระทำ ให้
ยกเว้นโทษแก่ผู้กระทำผิดนั้น

มาตรา ๖๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๒ มาตรา
๒๓ มาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๔๖ มีความผิดของระวางโทษ
ปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือ
ทั้งปรับทั้งจำ

ความผิดในมาตรานี้ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน
เจ้าหน้าที่อธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบให้เล็กน้อย
ได้ และเมื่อได้เปรียบเทียบและเสียค่าปรับแล้ว ให้ถือว่า
เป็นคดีเล็กน้อยตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา

มาตรา ๖๕ คนต่างด้าวผู้ใดหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับทราบ
คำสั่งรัฐมนตรี อธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบ

ตอนที่ ๕๕ (เล่ม ๖๗) ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ ธันวาคม ๒๕๒๓

กรมทบ ซึ่งจะต้องส่งแต่ผู้ขึ้นตามความในพระราชบัญญัตินี้
ที่มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ถ้าคำสั่งนั้น
เป็นคำสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักร
ผู้กระทำมีความผิดต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไป
จนถึงห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับ
ทั้งจำ

มาตรา ๖๖ คนต่างด้าวผู้ใดต้องโทษตามมาตรา ๕๔
เมื่อพ้นโทษแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำตัวมาเพื่อดำเนิน
กมลตามพระราชบัญญัตินี้ หรือจะส่งให้ส่งกลับออกไปนอก
ราชอาณาจักรก็ได้

มาตรา ๖๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง
เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี